ERDÉSZNAGYJAINK ARCKÉPCSARNOKA

1

BARTHA DÉNES

FEKETE LAJOS

(1837 -1916)

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

SOPRONI EGYETEM ERDŐMÉRNÖKI KAR

SOPRON
1997

ERDÉSZNAGYJAINK ARCKÉPCSARNOKA

1

BARTHA DÉNES

FEKETE LAJOS

(1837 - 1916)

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

SOPRONI EGYETEM ERDŐMÉRNÖKI KAR

SOPRON
1997

A sorozatot szerkeszti:

az Erdőmérnöki Kar dékánja

ISSN 1417-8885
ISBN 963 7180 59 1

Felelős kiadó:

DR. FARAGÓ SÁNDOR
az Erdőmérnöki Kar dékánja

A kiadvány megjelenését
a Magyar Tudományos Akadémia támogatása tette lehetővé

ELŐSZÓ

Minden tudományterület számára fontos a múlt megismerése, a mértékadó, tudományformáló személyiségek életútjának tanulmányozása. Ez a jó értelemben vett múltba fordulás tartást és példát adhat a jelenkor szakmai-tudományos közösségének. Tartást, mert a háta mögött érezheti azt a hatalmas tudásanyagot, amit az elődök felhalmoztak és ránk hagytak. Példát, mert tudományos munkásságuk, életútjuk, szakmai és emberi nagyságuk követendő a kései utódok számára. Ezekre az örök emberi értékekre különösen nagy szükség van mai világunkban akkor, amikor a társadalmi értékrend felborult. Az emberi tartás, a tudomány erejében, jövőformáló képességébe vetett hit az, amely átsegíthet bennünket a jelen nehézségein.

E bevezető, általánosító gondolatok, mint a múlt tisztelete és megbecsülése különösen vonatkoznak az erdészettudomány művelőire és oktatóira. Az erdészeti kutatások, az erdőgazdálkodás gyakorlata megtanított bennünket arra, hogy évszázadokban gondolkodjunk. Azt az erdővagyont, amivel ma a magyar nemzet rendelkezik tudós és gyakorló elődeink működése hozta létre. Mi erdészek valóban naponta érezzük az értékteremtés erejét, a türelmes, szakszerű, tartamos munka nagyszerűségét. Tudjuk, de nem mindig hangsúlyozzuk, hogy ezek az eredmények kiváló emberekhez kötődnek.

Egy-egy évforduló azonban lehetőséget ad arra, hogy rohanó világunkban olykor megálljunk és emlékezzünk. Emlékezzünk az erdész szakma azon zászlóvivőiről, akik a magyar erdészettudomány, a selmeci-soproni Akadémia, Főiskola, majd Egyetem, a kezdetben vele egy szervezeti egységként működő erdészeti kutatóintézet, majd önállósuló ERTI rangját megteremtették és napjainkig fenntartották. Munkásságukat példaképül állíthatjuk nemcsak magunk, de tanuló ifjúságunk elé is, amely éppen a fenti eszméket magáénak vallva ápolja selmeci-soproni hagyományainkat, a múlt, az elődök megbecsülését.

Az Erdésznagyjaink Arcképcsarnoka sorozat megindításával az emlékezésnek azt a módját választottuk, amely az évforduló pillanatának elmúltával is hirdeti a jubiláns emberi és szakmai nagyságát. Az első kötetet reményeink szerint számtalan fogja követni a jövőben, hiszen szakunk igen sok kiemelkedő tudóst, tanárt és gyakorlati szakembert adott a hazának. Életpályájuk és tudományos-szakmai munkásságuk minél teljesebb megismerése mindannyiunk épülését fogja szolgálni. E gondolatokkal bocsátom útjára a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Kara új sorozat-kiadványát az Erdésznagyjaink Arcképcsarnokát.

Jó Szerencsét, Üdv az Erdésznek

Sopron, 1997. november 5.

Dr. Faragó Sándor
az Erdőmérnöki Kar ezidei dékánja

Tekede Lajos

FEKETE LAJOS
élete és munkássága

„...FEKETE LAJOS életének és munkálkodásának eredményei az idők folyamán nemhogy elhomályosultak vagy feledésbe borultak volna, hanem ellenkezőleg, az idők múlása folyamán még inkább nyertek jelentőségükben, és az ő szellemi nagysága csak emelkedett, aminek bizonysága az ő tudományos munkásságának forrásul használt termékei és az erdészeti akadémiának erőssége és virágzása. Az ő önzetlen nemzeti érzésekkel telt és tudományosan megalapozott munkálkodása ma még inkább példaként szolgálhat, mint életében." – mondta róla MÁGÓCSY-DIETZ SÁNDOR, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, FEKETE LAJOS egykori tanársegéde, majd később több ízbeni szerzőtársa a Magyar Tudományos Akadémia 1937. március hó 22-én tartott összes ülésén. A szavak valóban nem túlzóak, FEKETE LAJOS munkássága, emberi magatartása valamennyiünk előtt példaként állhat. Nincs az erdészeti szaknak egyetlen olyan speciális tudományága sem, amelyben tevékenysége ne hagyott volna maradandó nyomokat, fáradhatatlan munkabírását és párját ritkító szorgalmát hosszú szolgálata alatt teljes odaadással a magyar erdészetnek szentelte.

FEKETE LAJOS 1837. június 18-án született Tordán, ahol édesapja kamarai orvosként tevékenykedett. Elemi és középiskolai tanulmányait Tordán és a kolozsvári unitárius gimnáziumban végezte, kitűnő eredménnyel. A természet szeretete, titkainak fürkészése már itt felébredt benne, amiért is KONCZ IMRE, kolozsmonostori kincstári főerdész, tanácsát követve a szülővárosától jó távol eső Selmecbányára ment, hogy az Akadémián az

erdészeti szakot elvégezze. Tanulmányait az 1856-59. tanévekben itt is kitűnő sikerrel zárta le, dacára annak, hogy a tanítás nyelve ekkor még a német volt. Kiemelkedő tanulmányi előmenetele miatt ösztöndíjat is nyert, s hogy az ismereteit jobban kiegészítse, az Akadémia bányászati szakán még ásványtant is hallgatott, melyből szintén kitűnően vizsgázott.

Tanulmányai során végig nagy hatást gyakorolt rá tanára, a magyar érzésű WAGNER KÁROLY. Harmadéves hallgató korában, 1859 tavaszán egy osztagolási gyakorlat alkalmával WAGNER a magyar fiúkból alkotott csoport előtt a magyar erdészeti irodalom megteremtésének eszméjét említette meg. Ez meleg és reményteljes érdeklődést keltett az ifjakban, s mikor csapatuk az Akadémiai pagony legmagasabb pontjához ért, FEKETE LAJOS felállt a legmagasabb sziklaorom tetejére, s lelkesedésének e szavakkal adott kifejezést: „Itt fognak valaha a magyar erdészeti irodalom megpendítésének emléket emelni." A jóslat beteljesedett, 1900. július 1-jén azon a ponton, az Országos Erdészeti Egyesület Selmecbányán szervezett közgyűlése alkalmából Wagner-emléktáblát[1] avattak, FEKETE LAJOS, akkor már mint akadémiai igazgató méltató szavai mellett.

Az Akadémia elvégzése után FEKETE LAJOS a kolozsvári kincstári jószágigazgatóság kerületében gyakornokoskodott, s közben 1862-ben Kolozsváron letette az erdészeti államvizsgát is. Élete akkor vett ismét jelentős fordulatot, amikor 1867-ben WAGNER KÁROLY, aki a kilenc évvel azelőtti jelentéktelennek látszó jelenetet nem feledte, egyik munkatársául választotta őt. FEKETE LAJOS szolgálatát 1867. október 11-én kezdte meg

[1] A tábla szövege: "Viselje e csúcs / WAGNER KÁROLY / nevét. E helyen pendítette ő meg az 1858/59. tanévben / A magyar erdészeti irodalom eszméjét / lelkesülő tanítványai előtt. / Ennek emlékét ünnepelték meg itt a / magyar erdészek / 1900. júl.1." - A Bethlen-magaslat legmagasabb csúcsán (670 m) lévő tábla ma már a múlté, csupán a sziklába vágott foglalata maradt meg.

az Akadémián, mint erdőgyakornok és helyettes segédtanár 1 frt napidíjat és 50 kr napidíj-pótlékot kapott ekkor. Segédtanárként azonban tanári teendőket látott el, előadta ekkor a nemzetgazdaság- és pénzügytant, az erdőértékszámítástant, az állattant, az erdészeti rovartant, valamint a talajtant és éghajlattant. 1869. október 20-án 600 frt évi fizetéssel és 30 frt havi átalánnyal ideiglenes erdésszé nevezték ki, de további „tanári szolgálattétel végett" az Akadémián dolgozhatott. Ugyanekkor az akadémiai lajstromok vezetésével is megbízták, titkári teendőiért 100 frt tiszteletdíj járt. Az így elért javadalmazás tette lehetővé, hogy családot alapíthasson, 1870. május havában, 33 éves korában megnősült.

1871. májusában évi 1.000 frt fizetéssel VIII. rangosztályba sorozott rendkívüli tanár lett, s lajstromvezető tisztét 1872 júniusáig megtartotta. Erről azért kellett lemondania, mert a pénzügyminisztérium július és augusztus hónapokban külföldi tanulmányútra küldötte ki. Ezen utazása alatt meglátogatta a mariabrunni, tharandti, neustadt-eberswaldi, müncheni, hohenheimi és aschaffenburgi erdészeti tanintézeteket, továbbá az erdészeti kísérleti állomásokat és az útjába eső jelesebb erdőgazdaságokat tanulmányozta. Ezeken felül - kiküldetési rendeletének értelmében - a beutazott külföldi országok erdészetének szervezeti és adminisztratív ügyeire is kiterjesztette figyelmét, s hazatérése után mindezekről a pénzügyminiszternek részletes jelentést adott.

1873. májusában, az Akadémia újjászervezése során ismét kinevezték rendkívüli tanárnak, de most már évi 1.200 frt fizetéssel. Ezzel az előrelépéssel FEKETE LAJOS új munkakört is kapott, az ILLÉS NÁNDOR távozásával előadó nélkül maradt tárgyak gondozását bízták rá. Így ettől az időponttól kezdve előadta a növénytant, növényélet- és növény-

boncztant, állat- s rovartant, erdőtenyésztéstant, talaj- s klímatant, erdővédelem, erdészeti, vadászati és úrbéri törvények című tantárgyakat. Mindezek mellett a botanikus kertek gondozása, valamint a kisiblyei akadémiai pagony erdőművelési és kísérleti ügyeinek intézése is az ő kezeibe jutott.

Az új munkaterület jelentős energiabefektetést kívánt tőle, mert új tárgyainak anyagát ki kellett dolgoznia, s a növénykertek, valamint kísérleti területek erősen lekötötték idejét. De a hozzáfűzött reményeknek és bizalomnak teljes mértékben meg tudott felelni eddig elért tudásával és lankadatlan, fáradhatatlan munkabírásával, s azzal a soha el nem múló lelkesedéssel, mellyel az erdészet szolgálatában állott.

Elfoglaltsága ellenére ekkor jelenik meg első, önállóan írt nagyobb műve, az «Erdőértékszámitástan», valamint ILLÉS NÁNDORral együttesen írt, pályadíjnyertes munkája, «A közerdész». 1876-ban napvilágot látott - szintén pályadíjnyertes - műve «A mezőség kopárainak befásítása» szélesebb körben is ismertté tette nevét. Ugyanebben az évben a Természettudományi Társulathoz nagy gonddal összeállított részletes tervet nyújtott be az erdélyi erdőtenyészeti viszonyok tudományos tanulmányozására, de ebbéli elképzelése csak később, BEDŐ ALBERT közbenjárása folytán valósulhatott meg.

1877-ben többek között részt vett abban a WAGNER KÁROLY elnöklete alatt kiküldött bizottságban, mely az erdőőri szakképzés ügyét karolta fel. FEKETE LAJOS volt az, aki az erdőőri szakiskolák létesitésének eszméjét fölvetette, s ennek eredményeképpen jöttek létre a két éves képzési idejű intézmények.

Az 1878. évi nyári szünet egy részét ismét külföldi utazásnak szentelte. Saját költségén Svájcot kereste fel, ahol az ottani erdészeti és növényzeti viszonyokat tanulmányozta. Ezt az augusztusi utat egyben pihenőnek is szánta, előtte rendezte ugyanis sajtó alá az «Erdészeti rovartan» című művét. Ezt követően az új tanév hozta meg végre FEKETE LAJOSnak a II. osztályú rendes tanári rangot, 10 év tanári szolgálat után 41 éves korában. Addigi szakírói munkásságához, oktatási tevékenységéhez képest rangbeli haladása az akkori viszonyokhoz mérten lassúbb volt, mint másoknál, mindez azonban munkakedvét soha nem lankasztotta el.

Eredményekben gazdag tevékenységéért 1881 októberében kapta az első elismerést, amikor is erdőtanácsosi címmel tüntették ki. Ugyanez év hozta meg számára azt az örömöt is, hogy a főbb erdei fanemek elterjedésének és tenyészeti viszonyainak tanulmányozását célzó régi tervét valóra válthassa. BEDŐ ALBERT közbenjárására a földművelésügyi minisztérium 1881-től 1889-ig minden nyári szünidőn kiküldte FEKETE LAJOSt hazánk különböző részeire, hogy növényföldrajzi és növénytenyészeti tanulmányokat folytathasson. Ezekről több tanulmánya jelent meg az Erdészeti Lapokban.

Tanári mivoltából fakadóan elsődleges feladatként - WAGNER KÁROLY magyar erdészeti szakirodalomra vonatkozó lelkesítő szavait állandóan fülében hallva - a szakkönyvek írását tűzte maga elé, e munkának szentelte ideje és ereje legjavát. 1880 és 1890 között 6 könyve jelent meg, melyek közül 5 erdészeti tan- illetve kézikönyv («Beszélgetés az új erdőtörvényekről», «Erdészeti talajtan», «Erdőbecsléstan», «Erdővédelemtan», «A tölgy és tenyésztése»), 1 pedig mezőgazdasági munka («Az emberi trágya a mezőgazdaságban»). Ez utóbbit az Erdélyi Gazdasági

Egylet által hirdetett pályázatra NIKEL (később SZECSI) ZSIGMOND tanártársával írta, míg az előbbiek - a SOLTZ GYULÁval együtt írt «Erdőbecslestan» kivételével - mind az ő tollából kerültek ki. E termékeny szakirodalmi tevékenység ellenére csak 1890-ben lépett az I. osztályú tanárok sorába, de az általában ezzel járó főerdőtanácsosi cím csak 3 évvel később, 1894-ben jutott neki osztályrészül.

1891-ben az apácalepke kártételének tanulmányozására Bajorországba utazott, s a nálunk is föllépett károsító elleni védekezésre részletes utasítást dolgozott ki. Ebben az évben tevékenyen részt vett az Akadémia új épületének, az erdészeti palotának berendezésében, melyért jutalmul miniszteri elismerést kapott. 1891-ben közreadta az «Erdészeti talajtan» második, átdolgozott és bővített kiadását, továbbá MÁGOCSY-DIETZ SÁNDOR és REJTŐ ADOLF közreműködésével megírta az «Erdészeti növénytan» I. kötetét. Egy évvel később, 1892-ben sajtó alá rendezte az «Erdőértékszámítástan» második, átdolgozott kiadását, s a következő évben SOLTZ GYULÁval közösen írt «Erdőbecsléstan» második kiadását is közreadta, illetve ekkor jelenik meg «Az erdei vetésről és ültetésről» című népszerű munkája is.

A termékeny szakirodalmi működés közben 1891. szeptember 15-én FEKETE LAJOS életében jelentős fordulat következett be. A földművelésügyi minisztérium intézkedése folytán elhagyta az ILLÉS NÁNDORtól örökölt Erdőtenyésztéstani tanszéket, s átvette a SOLTZ GYULA távoztával megüresedő Erdőrendezéstani tanszéket. Ez a váltás az 1892/93. tanév kezdetén - mikor a tanszékcsere ténnyé vált - a szakemberek körében általános meglepetést keltett. Nehezen értették meg, hogy az 55. életévében járó FEKETE LAJOS - 19 évi eredményes vezetés után - miért

hagyta ott tanszékét, mi okozta a cserét. Csak a hozzá közelállók tudták, hogy vállalkozása megegyezés eredménye volt, melyet a földművelésügyi minisztérium részéről FEKETE LAJOS addigi, témakörbe vágó szakirodalmi működése, az ő részéről pedig pályája kezdete óta az erdőrendezés iránt viseltetett hajlama támasztott alá. 1892-től az erdőbecsléstan, erdőrendezéstan, erdőértékszámítástan, erdészeti statisztika és erdészeti irodalomtörténet c. tantárgyakat adta elő egészen nyugalomba vonulásáig.

1893-ban az Erdészeti Kísérleti Állomások Nemzetközi Szövetségének Bécsben és Mariabrunnban tartott első kongresszusán megfogalmazták az erdészetileg fontos fa- és cserjefajok elterjedésének vizsgálatát, mely mozgalomhoz 1896-ban hazánk is csatlakozott. A nemzetközi munkaterv alapján FEKETE LAJOS vezetésével az Akadémia tanárai részletes kimunkálást adtak a hazai növényföldrajzi megfigyelések végzésére. Ez volt a legnagyobb vállalkozás, amit FEKETE LAJOS vezetett, ez volt az a megmozdulás, amibe a kincstári erdészeket is sikerült bekapcsolnia, s ennek lett csaknem két évtized múltán olyan eredménye, mely kül- és belföldön egyaránt kitörölhetetlenné tette FEKETE LAJOS nevét a növényföldrajz jeles művelőinek köréből.

A tanszékváltás nem csökkentette szakírói termékenységét, sőt, mintha felvillanyozta volna munkakedvét, s az 1892-1903. közé eső évtized adta szakunknak a leggazdagabb termést. Ekkor jelent meg a szintén MÁGOCSY-DIETZ SÁNDORral közösen írt roppant nagy vállalkozás terméke, az «Erdészeti növénytan» II. kötete, mely hazánkban e téren az első növényrendszertani munka. S napvilágot láttak «A szálaló erdők berendezése», az «Erdészeti nyereségszámítás-tan» és az «Erdőrendezéstan» hézagpótló munkái, valamint az Országos Erdészeti Egyesület

megbízásából ekkor írta népszerűsítő könyveit is, melyek párbeszédes nyelvezetben az egész erdőgazdaság alapvonalait felölelik.

Szakírói tevékenységét a szakmai közéletben vállalt elfoglaltságai csak némiképp hátráltatták, az akadémiai tanári kar bizalmát élvezve az 1892/93. tanévben aligazgatói, az 1897/98. és 1899/1900. tanévekben pedig igazgatói tisztet töltött be, s több éven át ő volt az erdészeti szak főnöke is. A millennium évében, 1896-ban a közügyek terén szerzett érdemeiért a III. osztályú vaskorona rendet kapta. Ez volt a legnagyobb kitüntetés, amit FEKETE LAJOS szolgálati évei alatt kiérdemelt. Ekkor már 60. életévében járt, de fiatalos kedvvel és ifjúi élénkséggel dolgozott tovább, míg 69 éves korában, 1906. október 1-jével, saját kérelme folytán, az örökös munkában elgyengült szemei miatt, nyugalomba helyezték. Ebből az alkalomból - szolgálatának elismeréséül - a miniszteri tanácsosi címet is megkapta. FEKETE LAJOS nyugalomba vonulásával - 39 évi töretlen munka után - az Erdészeti Akadémia legelső tanári karának utolsó szolgálatában lévő tagja vált meg a katedrától.

Munkásságáért 1910-ben kapta meg a legnagyobb elismerést, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjainak sorába fogadta. Székfoglaló előadását „Az északi szélesség hatása a fafajok természetes elterjedésének magassági határaira Magyarországon" c. tárgykörből írta, melyet 1911. június 19-én a Magyar Tudományos Akadémia III. osztályának tagjai előtt, FEKETE LAJOS betegeskedése miatt, mindvégig lelkes barátja, MÁGOCSY-DIETZ SÁNDOR olvasott fel. A majd két évtizedig tartó növényföldrajzi térképezés eredményeit összefoglaló kötet nyilvánosságra kerülését azonban már nem érhette meg. «Az erdészeti jelentőségű fák és cserjék elterjedése a Magyar Állam területén I-II.» magyar nyelvű kiadása

1913-ban, német nyelvű kiadása 1914-ben hagyta el a nyomdát. Ezt a művet az Erdészeti Kísérleti Állomások Nemzetközi Szövetségének VII. kongresszusán szerették volna bemutatni, melyet hazánkban 1914. szeptember 7-17-én szándékoztak tartani, de a háború kitörése megakadályozta őket ebben. FEKETE LAJOS és BLATTNY TIBOR nagyszabású műve csak FEKETE LAJOS halála után, 1917 végén jelenhetett meg a nyilvánosság számára.

1916. június 29-én, életének 80. évében hunyt el az erdészeti téren működő utolsó polihisztorunk. Földi maradványait július 2-án délután 5 órakor kísérték a főiskolai tanári testület, az ifjúság és a szakközönség nagy részvétele mellett a Főiskola díszcsarnokából az alsó evangélikus temetőbe.

FEKETE LAJOS tevékenysége nem szorítkozott kizárólag a szakirodalom művelésére. Kivette a részét mindenből, amivel az erdészeti szaknak szolgálatára lehetett. Sokat tett az Akadémia fejlesztése, az akadémiai növénykertek ápolása, a csemetekert kezelésének tökéletesítése érdekében. Ki kell emelni találmányait is, melyekkel a gyakorlati erdészkedést segítette. 1888-ban egy elmésen egyszerű tolókás magvetőt szerkesztett, melyet az országban általánosan használtak. Kevéssel ezután földszóróval kombinálta magvetőét, de ennek tökéletesítésével - megfelelő mesterember hiányában - fölhagyott. Sajnos ugyanez lett a sorsa a pásztás vetés céljaira tervezett kerekes magvetőgépnek is. 1891-ben, mikor az apácalepke hazánkban is tömegesen lépett fel, a magasban való enyvezéshez hernyóenyvkenő készüléket fejlesztett ki. A későbbiekben a ferdejáratú, nyeles átlalót átalakította könnyebben kezelhető fogantyús,

nyél nélküli alakra, s CSÉTI OTTÓ tanártársával együttesen új famagasságmérő műszert szerkesztett.

Tanári és szakirodalmi munkássága szinte minden idejét lekötötte, így a szakmai közéletben nem szerepelhetett olyan mértékben, hogy egyéniségének súlya kellőképpen érvényesülhetett volna. Tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek, a Selmecbányai Orvos, Gyógyszerész és Természettudományi Egyesületnek, valamint a Királyi Magyar Természettudományi Társulatnak is, melyekben több ízben tartott előadást. Selmecbánya törvényhatósága is méltányolta érdemeit, s tagjául választotta.

FEKETE LAJOS egyéniségét a szerénység és a tiszta önzetlenség jellemezte, melynek tanúbizonyságát adta egész életének hivatali és tudományos működése terén. Tanári és szakírói munkája mellett szívesen foglalkozott bölcsészeti művek tanulmányozásával, ezen felül érdekelték a közgazdasági és pénzügyi mozgalmak, valamint a szociális problémák és a politika is, a társadalmi mozgalmakban viszont nemigen vett részt.

FEKETE LAJOS élete során nem egyetlen tudománykör megalapozásán és önálló kutatásokkal való továbbfejlesztésén dolgozott, hanem szakoktatásunk és kutatásunk akkori nehéz helyzetét fölismerve kiváló szellemi erejét és fáradhatatlan munkásságát megosztotta szakirodalmunk, továbbá szakoktatásunk valamennyi ágára. Ezzel szakképzésünket és irodalmunkat a tanársága elején tapasztalt elmaradottságból az önálló haladás magaslatára emelte, s szakembereinknek módot adott arra, hogy ismereteiket magyar nyelvű szakkönyvekből is fejleszthessék. Mindezzel egyben eleget téve WAGNER KÁROLY 1859. évben elhangzott kívánságának, mely FEKETE LAJOS élete és munkálkodása alatt mindvégig szellemi iránymutatóul szolgált.

FEKETE LAJOS

életével és munkásságával foglalkozó írások

BARTHA DÉNES (1988): Az erdészeti növényföldrajzi megfigyelések kezdetei Magyarországon. - OEE Erdészettörténeti Szakosztálya Közleményei **16**: 87-96.

BARTHA DÉNES (1991): Százéves az erdészeti növénytani szakirodalom remeke. - Erdőgazdaság és Faipar **45**(6): 9.

BARTHA DÉNES (1996): Száz éves Fekete Lajos - Mágócsy-Dietz Sándor Erdészeti növénytana. - Erdészeti Lapok **131**: 363.

LESENYI FERENC (1930): Emlékbeszéd Fekete Lajos volt főiskolai tanár szobránál. - Erdészeti Lapok **69**: 567-572.

MÁGÓCSY-DIETZ SÁNDOR (1937): Fekete Lajos l. tag emlékezete. - A Magyar Tudományos Akadémia elhúnyt tagjai fölött tartott emlékbeszédek **23**(2): 1-24.

NEMKY ERNŐ (1966): Fekete Lajos emlékezete halálának 50. évfordulóján. - Az Erdő **15**: 198-201.

OROSZI SÁNDOR (1988): 75 éve jelent meg szakmai irodalmunk egyik legjelentősebb könyve. - Az Erdő **37**: 345-346.

RÁCZ JÓZSEFNÉ (1991): 75 éve hunyt el Fekete Lajos. - Erdészeti Lapok **126**: 126.

[TÉGLÁS KÁROLY] (1906): Fekete Lajos. - Erdeszeti Lapok **45**: 655-670.

VADAS JENŐ (1896): A selmeczbányai m. kir. erdőakadémia története és ismertetője. - Pátria, Budapest, p. 132-135., 232-233.

- (1916): Nagyajtai Fekete Lajos †. - Erdészeti Lapok **55**: 381-384.

- (1916): Fekete Lajos †. - Erdészeti Kísérletek **18**: 7.

FEKETE LAJOS
szakirodalmi munkássága

Könyvek, könyvrészletek, jegyzetek, önálló kiadványok

A közerdész. Gyakorlati útmutatás az erdészeti műszaki segédszemélyzet számára. Társszerző: Illés Nándor. - Khór-Wein, Budapest, 1873, pp. 231.

Erdőértékszámítástan. - Joerges, Selmeczbánya, 1874, pp. 233.

A Mezőség kopárainak befásítása. - Gámán, Kolozsvár, 1876, pp. 161.

Az erdővédelem körvonalai. - Joerges, Selmeczbánya, 1877, pp. 55.

Erdészeti rovartan. 1-3. r. - Joerges, Selmeczbánya, 1878, pp. 391.

Beszélgetés az új erdőtörvényekről. Népszerű ismertetés. - Erdélyi Gazda Egyesület, Kolozsvár, 1880, pp. 68.

Beszélgetés az új erdőtörvényről. 2. jav. kiad. - Erdélyi Gazda Egyesület, Kolozsvár, 1881, pp. 68.

Az emberi trágya a mezőgazdaságban. Társszerző: Nikel (Szécsi) Zsigmond. - Gámán, Kolozsvár, 1881, pp. 32.

Erdészeti talajtan. - Joerges, Selmeczbánya, 1882, pp. 184.

Az erdőbecsléstan kézikönyve. Társszerző: Sóltz Gyula. - Joerges, Selmeczbánya, 1882, pp. 341.

A tölgy és tenyesztése. - Állami ny., Budapest, 1888, pp. 124.

A Magyarországon előforduló főbb fanemek csemetéinek termesztése és ültetése. Néptanítók, községi elöljárók és kisbirtokosok számára. - Állami ny., Budapest, 1889, pp. 124.

Erdészeti talajtan. 2. átd. kiad. - Joerges, Selmeczbánya, 1891, pp. 184.

Talajtan 2. átd. bőv. kiad. - Joerges, Selmeczbánya, 1891, pp. 210. + 1 térk.

Erdészeti növénytan. 1. köt. Társszerző: Mágocsy-Dietz Sándor, Rejtő Adolf. - Pesti Lloyd, Budapest, 1891, pp. 529.

Erdőértékszámítástan. 2. átd. kiad. - Joerges, Selmeczbánya, 1892, pp. 239.

Az erdei vetésről és ültetésről. Néptanítók, községi elöljárók és kisbirtokosok számára. - Pesti Lloyd, Budapest, 1893, pp. 72.

Erdészeti statisztika és erdészeti irodalomtörténet. Sóltz Gyula és Fekete Lajos előadásai alapján összeállította: Tornay Gyula, Szakmáry Ferenc. - Selmeczbánya, 1893, pp. 289.

Az erdőbecsléstan kézikönyve. - Társszerző: Sóltz Gyula. 2. átd. kiad. Joerges, Selmeczbánya, 1893, pp. 341.

Erdőrendezéstan. 1-2. Fekete Lajos előadásai nyomán összeállította: Koller János. - Selmeczbánya, 1893, pp. 450.

Az erdő ápolásáról és használatáról, annak megalapításától a letarolás ideéig. - Pátria, Budapest, 1895, pp. 106.

Erdészeti növénytan. Növényrendszertan, részletes növénytan. Növényföldrajz. Társszerző: Mágocsy-Dietz Sándor. - Pátria, Budapest, 1896, pp. 1336.

Erdővédelemtan. - Selmeczbánya, 1897.

A szálalóerdők berendezése. Kézikönyv. - Selmeczbánya, 1897.

Az erdők berendezése. Néptanítók, községi elöljárók és kisbirtokosok számára. - Pátria, Budapest, 1898, pp. 105.

A vágásra érett erdő kihasználása. Néptanítók, községi elöljárók és kisbirtokosok számára. - Pátria, Budapest, 1898, pp. 84.

Az erdők felújítása kapcsolatban azok rendszeres kihasználásával. Néptanítók, községi elöljárók és kisbirtokosok számára. - Pátria, Budapest, 1899, pp. 127.

Erdészeti nyereségszámítástan. - Joerges. Selmeczbánya, 1900, pp. 138.

Népszerű erdészeti növénytan beszélgetésekben. 1. füz. Spórás növények. 2. füz. Mohok, edényes virágtalanok, tűlevelűek. 3. füz. Magházas növények. - Pátria, Budapest, 1901-1905, pp. 85., 102., 196.

Erdészeti statisztika és az erdészet történelme. - Selmeczbánya, 1903, pp. 118.

Erdőrendezéstan. - Joerges, Selmeczbánya, 1903, pp. 412.

Az erdészeti jelentőségű fák és cserjék elterjedése a Magyar Állam területén. Társszerző: Blattny Tibor. - Joerges, Selmeczbánya, 1913, pp. 943. + 5 térk.

Die Verbreitung der Forstlich Wichtigen Bäume und Sträucher im Ungarischen Staate. Társszerző: Blattny Tibor. Joerges, Selmeczbánya, 1914, pp. 845. + 5 térk.

Sóltz Gyula és Fekete Lajos Erdőbecsléstanához kiegészítés. Fekete Zoltán előadásai nyomán összeállította: Mészáros Antal. - Selmeczbánya, é. n., pp. 60.

Erdély keleti határ-hegységeiben a Bánságban, Alsó-Fehér-, Bihar és Szilágy-megyékben és a Hargitában Brassótól Naszódig, valamint a Dunántúli vármegyékben tett utazásokról szerkesztett jelentések egy része. - Közgazdasági Közlemények, 1891.

Tudományos és népszerűsítő cikkek

A legártalmasabb erdőgyomokról, a fűvekről. - Erdészeti Lapok, 1868, p. 21-26.

A magonczok és ültönczök felfagyása. - Erdészeti Lapok, 1868, p. 128-129.

Légtüneti észleletek Selmeczen 1868. - Erdészeti Lapok, 1868, p. 143-144., 452., 489-490.

Új alapelvek a vadászati jog és vadászati rendőrség számára a Lajthán túli tartományokban. Fordította: Fekete Lajos. - Erdészeti Lapok, 1868, p. 269-279.

Az alany befolyása az oltvány gyümölcsére. - Erdészeti Lapok, 1868, p. 305-306.

Felhívás az erdőbirtokosokhoz és a kezelő tisztekhez. - Erdészeti Lapok, 1868, p. 413-415.

Magyarország feladata az ipar terén. - Erdészeti Lapok, 1868, p. 424-427.

Könyvismertetés. (Kodolányi Antal növénytana.) - Erdészeti Lapok, 1868, p. 129-136.

Az 1868-ik évben, Selmeczen tett légtüneti észleletek összevonása. - Erdészeti Lapok, 1869, p. 56-57.

A fák virágzása és a gyümölcsére szükséges melegösszeg. - Erdészeti Lapok, 1869, p. 57-60.

Hamualkatrészek a talajban. - Erdészeti Lapok, 1869, p. 76-77.

A gyümölcsfák nyári trágyázásáról. - Erdészeti Lapok, 1869, p. 118-119.

Légtüneti észleletek Selmeczen 1869. - Erdészeti Lapok, 1869, p. 203-204., 357-358.

A vadászati jog a tulajdonjognak elválaszthatatlan tartozéka. - Erdészeti Lapok, 1869, p. 209-217.

Megjegyzések a fennebbi [Neiszledler] levelére. - Erdészeti Lapok, 1869, p. 340-344.

Porosz-Szilézia erdészeti viszonyai. - Erdészeti Lapok, 1870, p. 129-142.

Az 1869-ik évi tavaszi derek. - Erdészeti Lapok, 1870, p. 323-327.

Ötletek a volt m. k. pénzügyministernek az államvagyonról tett felterjesztése alkalmából. - Erdészeti Lapok, 1870, p. 442-447.

A fűrészpor mint tápszer kérődzők számara. - Erdészeti Lapok, 1871, p. 21-30.

Néhány szó a kincstári erdők igazgatóságának elkülönítéséről a kincst. bányaigazgatóságoktól. - Erdészeti Lapok, 1871, p. 87-97.

Az erdő-adóról. - Erdészeti Lapok, 1871, p. 477-494.

Észleletek a kohó és kőszénfüst káros hatásáról a növényekre, különösen pedig a lúcz- és jegenye-fenyőfára. - Erdészeti Lapok, 1872, p. 31-35.

Vizinövénymüvelés az erdőtudomány érdekében. - Erdészeti Lapok, 1872, p. 196-198.

Az erdőadó kivetési módjáról. - Erdészeti Lapok, 1872, p. 281-289.

A pénzügyi forda ismertetése. - Erdészeti Lapok, 1872, p. 321-339., 361-375., 405-414.

Kiállítási közlemény. Ausztria erdészeti kiállításáról. - Erdészeti Lapok, 1873, p. 453-471.

Kiállítási közlemény az Eucalyptusról. - Erdészeti Lapok, 1874, p. 43-44.

A tömőfű nyerése, és jövedelméről. - Erdészeti Lapok, 1874, p. 68-74.

Mutatvány Fekete Lajosnak „Erdőérték-Számítástan" czimű művökből. - Erdészeti Lapok, 1874, p. 112-129.

Mutatvány Fekete Lajos és Illés Nándornak „Köz-Erdész" czimű művekből. - Erdészeti Lapok, 1874, p. 167-181.

Az erdészeti kísérleti állomások ügyében. Az Országos Erdészeti-Egyesület kalocsai közgyűlésén előadta Fekete Lajos. - Erdészeti Lapok, 1874, p. 576-582.

Adalékok a betűző-szú (Bostrychus typographus) életmódjához. - Erdészeti Lapok, 1875, p. 23.

Közlemények a magyarországi főfanemek tenyészeti határairól és az erdőművelés köréből. - Erdészeti Lapok, 1875, p. 49-61., 115-128., 192-198., 213-221., 259-272.

A tengeri fenyő (Pinus pinaster Ait.) acclimatisatiójához. - Erdészeti Lapok, 1875, p. 150-151.

Az államerdők eladásának kérdéséhez. - Erdészeti Lapok, 1875, p. 307-311.

Tanulságok a cseh erdőkben a betűszó-szú ellen viselt háborúból. - Erdészeti Lapok, 1875, p. 348-350.

Egy eszme a kísérleti állomások ügyében. - Erdészeti Lapok, 1875, p. 384-386.

Erdészeti állapotok európai Törökországban. - Erdészeti Lapok, 1875, p. 390-403.

Árt-e a fenyőszú. - Erdészeti Lapok, 1876, p. 576-585.

Mi a teendő az erdészeti szolgálathoz szükséges szakképzett műszaki segédszemélyzet nevelése érdekében? - Erdészeti Lapok, 1877, p. 13-31.

A múlt évi fagy hatása a selmeczi erdőakadémia tankerteiben tenyésztett fanemekre. - Erdészeti Lapok, 1877, p. 73-84., 154-169.

Még valami a múlt évi májusi fagyról. - Erdészeti Lapok, 1877, p. 534-537.

Tenyésztési kísérletek amerikai famagvakkal. - Erdészeti Lapok, 1877, p. 569-572.

Miként kezeljük a bükkel és gyertyánnal elegyült tölgyeseket. - Erdészeti Lapok, 1877, p. 685-690.

Mutatvány Fekete Lajos erdőakadémiai tanár „Erdészeti Rovartan" czimű művéből: A növény- és állatélet közt az erdőben fennálló súlyegyen, annak megzavartatása és helyreállítása. - Erdészeti Lapok, 1878, p. 297-308.

Reviczky Matejecz János és a selmeczi erdeszakadémia véleménye a fenyőszú káros voltáról. - Erdészeti Lapok, 1878, p. 492-494.

A virágos kőris pusztulása a Bakony vidékén. - Erdészeti Lapok, 1879, p. 81-91.

A kocsános-tölgy makkjának tartós csiraképessége. - Erdészeti Lapok, 1879, p. 726-727.

A Felséges Királyi-Pár ezüst menyegzőjének emlékére ültetett fák. - Erdészeti Lapok, 1879, p. 899-900.

Kérelem. - Erdészeti Lapok, 1879, p. 916.

Észleletek az erdőknek a hóolvadásra gyakorolt befolyása felett. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 89-98.

Erdei magvakkal tett csiráztatási kisérletek. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 151-152.

Néhány erdei fa csiráztatásához megkivántató meleg. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 224-225.

Az Eucalyptus tenyésztése. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 225

Szappanpepet. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 226.

A légköri villamosság befolyása a növény táplálkozására. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 304-305.

A porhanyóság befolyása a talaj nedvességére. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 308-309.

A vörösfenyő törzsek görbeségének oka. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 337-348.

Az Orsz. Magyar Gazdasági Egyesület közgazdasági értekezletére kitűzött erdészeti kérdésekhez. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 437-447.

Külföldi fák tenyészeti észlelete hazánkban. - Erdészeti Lapok, 1880, p. 518-520.

A lúcz és jegenyefenyő igényeit összehasonlító vizsgálatok ásványi tápanyagok tekintetében. - Erdészeti Lapok, 1881, p. 97-102.

Két új tölgyfajta. - Erdészeti Lapok, 1881, p. 346-349.

Könyvismertetés. (Girókuti-Kozocsa: A fák alak- és fejlődéstanáról.) - Erdészeti Lapok, 1881, p. 532-537.

A selmeczi m.kir.erdőakadémia hallgatóinak ez évi nagy tanutazása. - Erdészeti Lapok, 1881, p. 600-618.

A fák görbeségének okairól. - Erdészeti Lapok, 1881, p. 707-709.

Tölgyültönczök nevelése a Levret-féle eljárás szerint. - Erdészeti Lapok, 1881, p. 746-747.

Vízmosások megakadályozása vízszintes árkok által. - Erdélyi Gazda, 1881, p. 212.

A hamú hatása az elültetett csemetékre. - Erdészeti Lapok, 1882, p. 64.

Párhuzam a talajban véghezmenő physicai és vegyi folyamatok és a szerves élet közt. - Erdészeti Lapok, 1882, p. 524-528.

A selmeczi m. kir. erdőakadémia hallgatóinak ez évi tanutazása. - Erdészeti Lapok, 1882, p. 576-587.

Az Országos Erdészeti Egyesület máramarosi közgyűléséről. - Erdészeti Lapok, 1882, p. 747-767.

A talaj feladata, keletkezése és nemei. - Erdélyi Gazda, 1882, p. 185.

A talajban végbemenő fizikai folyamatok. - Erdélyi Gazda, 1882, p. 217.

A talaj vastagságának és belső minőségének változásai. - Erdélyi Gazda, 1882, p. 233.

A gazda kötelessége a talaj iránt. - Erdélyi Gazda, 1882, p. 259.

A talajban végbemenő fizikai és vegyi folyamatok áttekintése. - Gazdasági Lapok, 1882, 15. sz.

Kirándulás a fogarasi havasokba. - Erdészeti Lapok, 1883, p. 202-212., 307-319.

Könyvismertetés. (Hartig fiziológiai művéről.) - Erdészeti Lapok, 1883, p. 427-432.

Néhány szó a rossz karban levő erdők helyrehozásáról. - Erdészeti Lapok, 1883, p. 625-635.

Véderdők az Aranyos mentén. - Erdélyi Gazda, 1883, p. 403.

A futóhomok megkötéséről szóló, "Mesterünk, a természet, tőle tanuljunk" jeligéjű pályaműnek bírálata. Társszerzőkkel. - Erdészeti Lapok, 1884, p. 42-43.

A selmeczi m. k. erdőakadémia reformálásáról. - Erdészeti Lapok, 1884, p. 969-987.

A fenyőpinty (hegyi pinty, Fringilla Montifringilla L.) tömeges megjelenése.- Erdészeti Lapok, 1885, p. 304-306.

Káros hernyók. - Erdészeti Lapok, 1885, p. 399.

Könyvismertetés. (Ratzeburg növénytanáról.) - Erdészeti Lapok, 1885, p. 530-531.

Erdei famagvak csiraképessége. - Erdészeti Lapok, 1885, p. 632-633.

A Quercus conferta Kit., a Quercus Hungarica Hubeny és a Quercus Farnetto Ten. ugyanaz. - Erdészeti Lapok, 1886, p. 456-461.

Abauj-Torna, Szepes- és Gömör vármegyék erdőtenyésztési viszonyai. - Erdészeti Lapok, 1887, p. 525-549.

A debreczeni erdők és a talaj elszegényedésének elmélete. - Erdészeti Lapok, 1887, p. 801-816.

Vidéki levél. (A Kozecsnik-féle ültető módról.) - Erdészeti Lapok, 1887, p. 881-883.

Egy serdülő Sequoia (Wellingtonia) gygantea Endl. hazánkban. - Erdészeti Lapok, 1887, p. 896-899.

Kirándulás a tornai mészhegységekbe. - Erdészeti Lapok, 1887, p. 945-948.

Hazánk tölgyesei. - Erdészeti Lapok, 1888, p. 1-24.

A tolókás magvető. - Erdészeti Lapok, 1888, p. 119-124.

Az egy águ szellőztető kapa. - Erdészeti Lapok, 1888, p. 166-167.

Barsvármegye erdőtenyési viszonyai. - Erdészeti Lapok, 1888, p. 777-796.

Nyitra- és Pozsonymegye erdészeti viszonyai. - Erdészeti Lapok, 1888, p. 875-893.

Trencsénvármegye erdészeti viszonyai. - Erdészeti Lapok, 1888, p. 969-981.

Ültessünk-e vagy vessünk? - Erdészeti Lapok, 1889, p. 18-24., 130-142.

A barkóczafának egy válfaja. - Erdészeti Lapok, 1889, p. 105-106.

A tolókás magvetőről. - Erdészeti Lapok, 1889, p. 184-186.

Bereg vármegye erdőtenyésztési viszonyairól. - Erdészeti Lapok, 1890, p. 94-121.

Ung vármegye erdőtenyésztési viszonyairól. - Erdészeti Lapok, 1890, p. 159-178.

Zemplén vármegye erdőtenyésztési viszonyairól. - Erdészeti Lapok, 1890, p. 281-291.

Horváth-Szlavonország erdészeti viszonyai. - Erdészeti Lapok, 1890, p. 801-825., 899-912.

Az apácza-gyaponcz rovar a bajorországi erdőkben. - Erdészeti Lapok, 1891, p. 111-113.

Könyvismertetés. (Dr. I. F. Judeich és dr. H. Nietsche erdészeti rovartanáról.) - Erdészeti Lapok, 1891, p. 271-272.

A fák visszaszerző képességnek nyilvánulása erőszakos sérülések folytán. Társszerző: Mágócsy-Dietz Sándor. - Erdészeti Lapok, 1891, p. 647-658.

Rudra erősített ecset enyvtartóval, hernyó-enyvgyűrűk alkalmazására nagyobb magasságban. - Erdészeti Lapok, 1891, p. 837-843.

Baur egyetemi tanár az áterdőlésről. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 199-210.

Élőfa egyes ágainak eltávolítása. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 354-355.

A magyal tölgy (Quercus ilex L.) fa és kéregtermésének értéke. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 355-356.

Vizenyős területek kiszárítása fenyves telepítése által. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 408-410.

Az öntött fa. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 410-411.

Vizenyős területek sajátságos lecsapolási módja. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1892, p. 553-555.

A kámbium tevékenységének évi felébredése és megszűnése. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1892, p. 631-635.

A gyökérölő gombákról. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 644-645.

Jól jövedelmező fiatal erdő. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 645-647.

A tölgyfa beelegyítése a bükk és a gyertyán közé. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 765-766.

Uj gombabetegség az erdei fenyőn. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 767-768.

A landsbergi erdészegyesület (Németbirodalom). - Erdészeti Lapok, 1892, p. 768.

A fenyőfélék gesztje. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 768-769.

A vigályos állás befolyása a fenyőfa technikai tulajdonságaira. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 855-857.

Veszedelmes levéldarázsok. - Erdészeti Lapok, 1892. p. 857.

Hangyák elszaporodása. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 857-858.

Ültető gép. - Erdészeti Lapok, 1892, p. 858.

Felavató beszéd. (Elmondatott az új akadémiai épület felavatásakor.) - Selmeczbányai Híradó, 1892.

A talaj-lazítás, öntözés és a talaj mesterséges takarásának hatása a csemetekertekben. - Erdészeti Lapok, 1893, p. 274-276.

A legelőerdők tárgyában. - Erdészeti Lapok, 1893, p. 276.

Faóriások az 1893. chicagoi kiállításon. - Erdészeti Lapok, 1894, p. 649.

A keményített fa (bois durci), mint az öntött fa (bois fondu) vetélytársa. - Erdészeti Lapok, 1894, p. 105-106.

A nyél nélküli ferdejáratú átlaló. - Erdészeti Lapok, 1894, p. 361-364.

A mykorhiza gombák befolyása az erdei fák táplálkozására. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1894, p. 403-407.

A törzsek számának hatása a magasság, vastagság és fatömeg kifejlődésére szabályos állabokban. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1894, p. 620-622.

Fahéjból szappan. - Erdészeti Lapok, 1894, p. 650.

Kölcsönös viszony az állab eladási és befektetési értéke között. - Erdészeti Lapok, 1895, p. 25-29.

A folyó és átlagnövedék közti viszony. - Erdészeti Lapok, 1895, p. 153-156.

Egy őserdő képe Északamerika nyugati részéből. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1895, p. 330-331.

Hengeralakú hordók bükkfából. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1895, p. 331-333.

Douglas fenyő. - Erdészeti Lapok, 1895, p. 359-360.

Goulier famagasságmérőjének alkalmazása mérő rúddal. - Erdészeti Lapok, 1895, p. 489-497.

Az alakszámok lényegének rövid foglalatja. - Erdészeti Lapok, 1895, p. 621-627.

Az Acacia megtelepítésének kérdéséhez. - Erdészeti Lapok, 1895, p. 1210-1211.

Tölgy és bükk vasúti talpfák. - Erdészeti Lapok, 1895, p. 1336-1338.

A hevített fa. - Erdészeti Lapok, 1896, p. 275-277.

A millenáris közgyőlés előkészítése I. Társszerzőkkel. - Erdészeti Lapok, 1896, p. 285-288.

A vörös fenyő fajai (Larix Lk.) Társszerző: Mágocsy-Dietz Sándor. - Erdészeti Lapok, 1897, p. 159-175.

Bükk vasúti talpfák. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1897, p. 377-379.

Könyvismertetés. (Márton Sándor: A legelőerdő berendezése, kezelése és használata stb. című munkájáról) - Erdészeti Lapok, 1897, p. 772-789.

A szálalóerdők berendezése. - Erdészeti Lapok, 1897, p. 823-857., 921-949.

A növényzet táplálására szükséges nitrogén vegyületeknek egy új forrása az erdei alomban. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1897, p. 1072-1075.

A dobrocsi és karámi erdőgondokságok luczfenyveseinek növekedési viszonyai a Veporhegység éjszak-nyugati lejtőin. - Erdészeti Lapok, 1898, p. 121-146.

Az erdészeti vagy növénytani tekintetben nevezetesebb fafajok tenyészeti határainak megállapítása. - Erdészeti Lapok, 1898, p. 529-552.

A dobrocsi luczfenyőfatermési táblák ügyében. - Erdészeti Lapok, 1898, p. 1014-1024.

A középerdő és szálalóerdő talaja gazdasági értékének meghatározása. - Erdészeti Lapok, 1898, p. 1165-1169.

A középerdő valamint az egyes főfakorosztályok pénzügyi érettségének megállapítása. - Erdészeti Lapok, 1900, p. 243-253.

Egy kis helyreigazítás a Hysterium Pinastri kérdésében. - Erdészeti Lapok, 1900, p. 690-691.

A bánya és erdőakadémia B) palotájának átadása felett tartott beszéd. - Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Közlései, 1900, IV/12 (júl. 1.).

Tanulmány a lúcfenyő törzsek átlagos alaki és térfogati viszonyairól, a Vépor hegységeiben felvett adatok alapján. - Erdészeti Kísérletek, 1901, p. 37-52.

Tanulmány az egykorú lúcfenyvesek növekedésének és átlagfájának viszonyairól a Vépor-hegység elsőrendű termőhelyein, a dobrocsi és karámi erdőgondokságok területén felvett adatok alapján. - Erdészeti Kísérletek, 1902, p. 1-9.

Az erdészeti növényföldrajzi megfigyelések ügye és jelen állapota hazánkban. - Erdészeti Kísérletek, 1902, p. 39-45.

Tanulmány az egykorú lúcfenyvesek vastagsági összetételéről a Véporhegység elsőrendű termőhelyein felvett adatok alapján. - Erdészeti Kísérletek, 1902, p. 81-97.

Az erdőrendezésnek hazánkban szokásos rendszeréről, annak módosításáról és egyszerűsítéséről. - Erdészeti Lapok, 1902, p. 567-588.

Válasz Porubszky Gy. „Néhány szó Fekete L. előadásához" cz. czikkére. - Erdészeti Lapok, 1902, p. 818-819.

Szabályos egykorú erdőkben keletkező mellékállomány meghatározásának egy módja. - Erdészeti Kísérletek, 1903, p. 43-49.

Válasz erdőrendezéstanom ismertetésére. - Erdészeti Lapok, 1903, p. 1103-1110.

A magánuradalmak erdőtisztjeinek helyzete. - Erdészeti Lapok, 1904, p. 294-296.

A jegenyefenyő, lúcfenyő és bükk törzseinek alakszáma a horvátországi mészkőhegységeken. - Erdészeti Kísérletek, 1905, p. 75-79.

Tanulmány az ungmegyei bükk őserdők faállományának szerkezetéről. - Erdészeti Kísérletek, 1906, p. 105-118.

A talajbaktériumok működése s ennek mező- és erdőgazdasági fontossága. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1906, p. 175-180.

A fák visszaszerző képességének nyilvánulása erőszakos sérülések folytán. Társszerző: Mágócsy-Dietz Sándor. - Erdészeti Lapok, 1906, p. 647.

Az erdőbirtok értéknövekedése. - Erdészeti Lapok, 1907, p. 316-317.

A gyérítés ügyében. - Erdészeti Lapok, 1907, p. 531-533.

A kisiblyei gyérítésekről. - Erdészeti Lapok, 1907, p. 624.

A fapiac válsága. - Erdészeti Lapok, 1907, p. 1327-1328.

A fa szenitéséről. - Erdészeti Lapok, 1907, p. 1392-1393.

A fakereskedelem helyzetéről. - Erdészeti Lapok, 1907, p. 1419-1420.

A krassovai szilvafák megdőlése. - Erdészeti Kísérletek, 1908, p. 128-129.

Az erdőgazdaságban működő tőkék kamatozási százalékának megállapítása a grafikus módszer segítségével, valamint az élőfakészlet eladási értékével. - Erdészeti Lapok, 1908, p. 1050-1064.

Észrevételek Bartha Ábelnek „A Luczfenyőről" című dolgozatára. Társszerző: Muzsnay Géza. - Erdészeti Kísérletek, 1909, p. 28-32.; Erdészeti Lapok, 1909, p. 77-81.

A magyarországi erdők jövedelmezőségi viszonyai a XIX. század utolsó évtizedében. - Erdészeti Kísérletek, 1909, p. 77-116.

Előhaladás a lucfenyő erdők vastagsági összetételének elméletben és az u. n. mellékállomány kiválásának felfogásában. - Erdészeti Kísérletek, 1909, p. 162-164.

Bartha Ábel 3. czikke a luczfenyőről. (Lapszemle.) - Erdészeti Lapok, 1909, p. 992-996.

A magyarországi erdők jövedelmezőségi viszonyai a XIX. század utolsó évtizedében. - Erdészeti Lapok, 1910, p. 239-245.

Fakülkereskedelmi forgalmunk. - Erdészeti Lapok, 1910, p. 507-509.

Az északi szélesség hatása a fafajok természetes elterjedésének magassági határaira Magyarországon. - MTA Mathematikai és Természettudományi Értesítő, 1911, p. 976-982.

A Bihar-hegység befolyása az Erdélyi Medencze klimájára. - Erdészeti Lapok, 1911, p. 9-13.

A kitettség hatása az erdészeti jelentőségű fa- és cserjefajok tenyészetére a Magyar Állam területén. - Erdészeti Kísérletek, 1912, p. 1-10.

Az északi szélesség hatása a fafajok természetes elterjedésének magassági határaira Magyarországon. - Erdészeti Lapok, 1912, p. 206-211.

Az erdeifenyő egy új betegségéről. - Erdészeti Lapok, 1912, p. 856-857.

A fapiacz helyzete. - Erdészeti Lapok, 1912, p. 448-450.

Faller Károly. - Erdészeti Lapok, 1913, p. 553.

Az erdészeti jelentőségű fák és cserjék elterjedése a Magyar Állam területén. Társszerző: Blattny Tibor. - Erdészeti Lapok, 1913, p. 701-720., 743-758.

A fakereskedelem alakulása. - Erdészeti Lapok, 1914, p. 246-248.

A faüzlet helyzete. - Erdészeti Lapok, 1914, p. 300- 302.

Árjegyzés. - Erdészeti Lapok, 1914, p. 362-364.

A MÁV. talpfaversenytárgyalása... - Erdészeti Lapok, 1914, p. 519-520.

A fakereskedelem helyzete. - Erdészeti Lapok, 1915, p. 32-33.

A fapiacz helyzete. - Erdészeti Lapok, 1915, p. 546-550.

A tűzifapiacz. - Erdészeti Lapok, 1915, p. 550-551.

A keményfapiacz helyzete. - Erdészeti Lapok, 1915, p. 589-591.

Készült a Lövér Print Nyomdában